

Εθνικός Ύμνος (1865)

μουσική: Νικόλαος Χαλκιόπουλος Μάντζαρος (1795-1872)

ποίηση: Διονύσιος Σολωμός (1798-1857)

Σολ
Σε γνωρίζω από την κόψη
Ντο Ρε Σολ
Του σπαθιού την τρομερή
Ρε
Σε γνωρίζω από την όψη
Σολ
Που με βία μετράει τη γη

Μι- Σι Μι-
Απ' τα κόκκαλα βγαλμένη
Σι Μι-
Των Ελλήνων τα ιερά
Ρε Σολ
Και σαν πρώτα αντρειωμένη
Ρε Σολ
Χαίρε Ω, χαίρε Ελευθεριά

Ντο Μι Λα-
Και σαν πρώτα αντρειωμένη
Σολ Ρε Σολ
Χαίρε Ω, χαίρε Ελευθεριά
Ντο Μι Λα-
Και σαν πρώτα αντρειωμένη
Σολ Ρε Σολ
Χαίρε Ω, χαίρε Ελευθεριά

Τσάμικος

(στα κακοτράχαλα βουνά)

μουσική: Μάνος Χατζιδάκις (1925-1994)

στίχοι: Νίκος Γκάτσος (1911-1992)

Ρε Μι- Λα Ρε
Στα κακοτράχαλα τα βουνά
Ρε Μι- Λα Ρε
με το σουραύλι και το ζουρνά
Φα#- Σολ Σι Μι-
Πάνω στην πέτρα την αγιασμένη
Σολ Ρε Λα Ρε
χορεύουν τώρα τρεις ανδρειωμένοι
Φα#- Σολ Σι Μι-
Ο Νικηφόρος κι ο Διγενής
Σολ Ρε Λα Ρε
κι ο γιος της Άννας της Κομνηνής

Δική τους είναι μια φλούδα γης
μα συ Χριστέ μου τους ευλογείς
για να γλιτώσουν αυτή τη φλούδα
απ' το τσακάλι και την αρκούδα
Δες πώς χορεύει ο Νικηταράς
κι αηδόνι γίνεται ο ταμπουράς

Από την Ήπειρο στον Μοριά
κι απ' το σκοτάδι στη λευτεριά
το πανηγύρι κρατάει χρόνια
στα μαρμαρένια του Χάρου αλώνια
Κριτής κι αφέντης είν' ο Θεός
και δραγουμάνος του ο λαός

Θούριος

μουσική: Χρήστος Λεοντής (1940-)

ποίηση: Ρήγας Φεραίος (1757-1798)

Ρε- Σολ- Λα Ρε-
Ως πότε παλληκάρια, θα ζούμε στα στενά
Ρε- Σολ- Λα Ρε-
Μονάχοι σαν λιοντάρια, στες ράχες στα βουνά;
Ρε- Σολ- Λα Ρε-
Ως πότε παλληκάρια, θα ζούμε στα στενά
Ρε- Σολ- Λα Ρε-
Μονάχοι σαν λιοντάρια, στες ράχες στα βουνά;

Φα Ντο Φα Σολ-
Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή
Σι b Φα Σολ- Ρε-
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή
Σολ- Ρε- Λα Ρε-
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή

Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά
Να φεύγωμ' απ' τον κόσμο, για την πικρή σκλαβιά;
Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά
Να φεύγωμ' απ' τον κόσμο, για την πικρή σκλαβιά;

Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή

Να χάνωμεν αδέρφια, πατρίδα και γονείς
Τους φίλους, τα παιδιά μας, κι όλους τους συγγενείς;
Να χάνωμεν αδέρφια, πατρίδα και γονείς
Τους φίλους, τα παιδιά μας, κι όλους τους συγγενείς;

Κάλλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή
Παρά σαράντα χρόνους, σκλαβιά και φυλακή

Ο χορός του Ζαλόγγου

δημοτικό

Ρε- Σολ- Ρε- Σολ- Ρε-

Έχε γεια καημένε κόσμε

Ρε-Σολ-Ντο Ρε-

έχε γεια γλυκιά ζωή

Ντο Ρε- Ντο

Έχετε γεια βρυσούλες

Ρε-

λόγγοι βουνά ραχούλες

έχετε γεια βρυσούλες

κι εσείς Σουλιωτοπούλες

Στη στεριά δε ζει το ψάρι
ούτε ανθός στην αμμουδιά

Έχετε γεια βρυσούλες

λόγγοι βουνά ραχούλες

έχετε γεια βρυσούλες

κι εσείς Σουλιωτοπούλες

Κι οι Σουλιώτισσες δε ζούνε

δίχως την ελευθεριά

Έχετε γεια βρυσούλες

λόγγοι βουνά ραχούλες έχετε γεια βρυσούλες

κι εσείς Σουλιωτοπούλες

Τα κλεφτόπουλα

δημοτικό

Ρε- Ντο Ρε-

Μάνα μου τα, μάνα μου τα κλεφτόπουλα

Σολ- Ρε- Σολ- Ρε-

τρώνε και τραγουδάνε,

Σολ- Ρε- Ντο Ρε-

άιντε πίνουν και γλεντάνε.

Μα ένα μικρό μα ένα μικρό κλεφτόπουλο

δεν τρώει, δεν τραγουδάει,

βάι δεν πίνει δε γλεντάει.

Μόν' τ' άρματα, μόν τ' άρματά του κοίταζε,

του ντουφεκιού του λέει:

Γεια σου Κίτσο μου λεβέντη.

Πόσες φορές, πόσες φορές με γλίτωσες

απ' των εχθρών τα χέρια τα σπαθιά και τα

μαχαίρια.

Το χάραμα

(Ελεύθεροι Πολιορκημένοι)

μουσική: Χρήστος Λεοντής

Γιάννης Μαρκόπουλος (1939-)

ποίηση: Διονύσιος Σολωμός

Το χάραμα επήρα του ήλιου το δρόμο,
κρεμώντας τη λύρα τη δίκαιη στον ώμο
κι απ' όπου χαράζει έως όπου βυθά,
τα μάτια μου δεν είδαν τόπον ενδοξότερον από
τούτο το αλωνάκι.

Παράμερα στέκει ο άντρας και κλαίει
αργά το τουφέκι σηκώνει και λέει:
"Σε τούτο το χέρι τι κάνεις εσύ;
Ο εχθρός μου το ξέρει πως μου είσαι βαρύ".

Της μάνας ω λαύρα! Τα τέκνα τριγύρου φθαρμένα
και μαύρα, σαν ίσκιους ονείρου.
Λαλεί το πουλάκι στου πόνου τη γη
και βρίσκει σπειράκι και μάνα φθονεί.

Γρικόουν να ταράζει του εχθρού τον αέρα
μιαν άλλη, που μοιάζει τ' αντίλαλου πέρα
και ξάφνου πετιέται με τρόμου λαλιά
πολύ ώρα γρικιέται κι ο κόσμος βροντά.

Αμέριμνον όντας τ' αράπη το στόμα
σφυρίζει, περνώντας στου Μάρκου το χώμα.
Διαβαίνει κι αγάλι ξαπλώνετ' εκεί,
που εβγήκη η μεγάλη του Μπαίρον ψυχή.

Προβαίνει και κράζει τα έθνη σκιασμένα.
Και ω πείνα και φρίκη! Δε σκούζει σκυλί! Και η
μέρα προβαίνει, τα νέφια συντρίβει.
Να, η νύχτα που βγαίνει κι αστέρι δεν κρύβει.